

Sygn. akt VII Pa 47/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Grażyna Cichosz /spr./

Sędziowie: SO Ewa Gulska

SO Maria Kaczmarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2015 r. w Lublinie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w P.

o odszkodowanie za nierówne traktowanie w zatrudnieniu

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt IV P 44/14

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie rozprawy z dnia 5 grudnia 2014 roku i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Puławach pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII Pa 47/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Puławach w sprawie z powództwa J. G. przeciwko (...) S.A. w P. o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie za nierówne traktowanie w zatrudnieniu oddalił powództwo o wynagrodzenie, zasądził na rzecz powoda od pozwanego (...),-zł tytułem odszkodowania za nierówne traktowanie powoda w zatrudnieniu. Nadto Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę(...) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Powoda łączyła z pozwanym umowa o pracę na czas nieokreślony na stanowisku Dyrektora Biura (...) w Niemczech w wymiarze pełnego etatu z wynagrodzeniem (...) Powód swoją pracę wykonywał na terenie Niemiec w miejscowości M. w, której mieściło się Biuro (...), którym powód kierował.

W dniu 20 maja 2013 roku powód zwrócił się do prezesa Zarządu pozwanej o wypłatę dodatku absencyjnego za okres od 2010 roku do 2013 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że w pozwanej Spółce obowiązywał Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Spółka z o.o. w P.. Układ ten obowiązywał wszystkich pracowników pozwanego zatrudnionych w kraju za wyjątkiem członków zarządu, co do których jednak obowiązywały uregulowania układu w zakresie nagród jubileuszowych i odpraw emerytalnych. Następnie układ ten był aneksowany jednak nie uległ zmianie art. 6 wyłączający z układu pracowników zatrudnionych poza krajem.

Postanowienia układu stanowiły, że każdy pracownik, który przepracował cały miesiąc kalendarzowy bez żadnego dnia nieobecności, z wyjątkiem nieobecności spowodowanych urlopem wypoczynkowym otrzymuje premię miesięczną w wysokości 5% wynagrodzenia zasadniczego, natomiast po przepracowaniu całego roku bez nieobecności, z wyjątkiem nieobecności spowodowanych urlopem wypoczynkowym otrzymuje premię roczną w wysokości 40% wynagrodzenia zasadniczego za ostatni miesiąc danego roku. Sąd ustalił, że powód w latach 2010-2013 nie przebywał na zwolnieniu lekarskim oraz, że nie otrzymał nigdy premii za brak absencji wynikającej z uregulowań układu zbiorowego.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód korzystał dwukrotnie ze świadczeń zakładowego funduszu świadczeń socjalnych poprzez udział w wycieczkach.

Sąd Rejonowy ustalił, że w pozwanym zakładzie pracy zatrudniony był od 2000 roku J. M. (1) od 1 lipca 2010 roku na stanowisku z-cy dyrektora marketingu ds. eksportu z wynagrodzeniem(...) a od lipca 2010 roku (...). Od 1 stycznia powierzono mu stanowisko dyrektora ds. eksportu z wynagrodzeniem w kwocie (...) J. M. (1) otrzymywał premię przewidzianą w art.41(1) ZUZP. Miejscem wykonywania pracy przez J. M. (2) była siedziba spółki. Wyjeżdżając służbowo poza granice kraju otrzymywał diety, a z wyjazdów rozliczał się rachunkami.

W Biurze (...) w Niemczech poza powodem pracował również Z. C., który także nie otrzymywał premii absencyjnej.

Sąd Rejonowy oceniając ustalony stan faktyczny uznał, że zapis art. 6 ZUZP wyłączył powoda ze stosowania tego układu. Sąd wskazał, że analiza treści art. 233 § 1 kp oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego nakazuje przyjąć stanowisko, że jeżeli w ZUZP przyjęto, że pracownicy zatrudnieni za granicą nie są objęci tym układem, to taki zapis jest dopuszczalny. Sąd w oparciu o powyższe uznał, że roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz wyrównania wynagrodzenia tytułem niewypłaconych premii wynikających z art.41(1) ZUZ nie jest uzasadnione i powództwo w tym zakresie oddalił.

Roszczenie alternatywne zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w kwocie(...),-zł na podstawie art.18 (3d) kp Sąd uznał za zasadne.

Powyższe Sąd uzasadnił tym, że art. 18(3a) kp stanowi, że pracownicy powinni być równo traktowani w zakresie nawiązywania i rozwiązywania stosunków pracy, warunków zatrudnienia, awansowania oraz dostępu do szkolenia w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych, w szczególności bez względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną a także bez względu na zatrudnienie na czas określony albo w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu pracy. Równe traktowanie w zatrudnieniu oznacza niedyskryminowanie pracownika w jakikolwiek sposób, bezpośrednio lub pośrednio z przyczyn określonych wyżej.

W dalszej części uzasadnienia Sąd wyjaśniał na czym polega dyskryminacja pośrednia i bezpośrednia powołując się na liczne orzeczenia Sądu Najwyższego. Sąd porównał obowiązki wykonywane przez J. M. (2) uznając je za jednakowej wartości, porównał także otrzymywane przez powoda i J. M. (2) wynagrodzenie i pomimo znacznej różnicy w kwotach tego wynagrodzenia na korzyść powoda uznał, że powód był nierówno traktowany jako pracownik spółki co do zasad wynagradzania.

Powyższe, w ocenie Sądu Rejonowego, rodzi obowiązek wypłaty odszkodowania w kwocie równej niewypłaconym premiom absencyjnym za sporny okres. Kwota ta wynosi (...),- zł i taką kwotę Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w części dotyczącej zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu zarzucając mu:

- naruszenie art.233 k.p.c.: poprzez brak wszechstronnego rozważenia i dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem istotnej części materiału dowodowego to jest zakresu obowiązków J. M. (2) I A. L.;
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;
- naruszenie art. 18(3c) k.p.;
- niewłaściwe zastosowanie art. 18(3b)kp w związku z art.18 (3d) § 1 kp.

Strona pozwana szczegółowo i obszernie uzasadniła zarzuty apelacji. Sąd Okręgowy z uwagi na nierozstrzygnięcie merytoryczne nie widzi potrzeby szczegółowego wskazywania zarzutów apelacji. Pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów postępowania ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w zakresie w jakim żąda uchylenia wyroku jest zasadna jednakże z innych przyczyn niż wskazane w treści apelacji.

Powód wniósł pozew o zasądzenie na jego rzecz wyrównania wynagrodzenia, jednak na rozprawie w dniu 3 października 2014 roku zgłosił roszczenie alternatywne, wnosząc o zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia zasady nierównego traktowania.

Zgodnie z przepisem art. 47 § 1 -3 k.p.c. w sprawach między innymi o naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu i roszczenia z tym związane sąd orzeka w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.

Sąd Rejonowy orzekał na kolejnej rozprawie po zgłoszeniu roszczenia o zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia zasady nierównego traktowania.

w składzie jednoosobowym pomimo, iż postępowanie w tym przedmiocie rozpoznaje Sąd w składzie ławniczym, co powoduje, że skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa.

Dowody przeprowadzone na rozprawie w składzie niewłaściwym (dowody z przesłuchania świadków) były podstawą ustalenia stanu faktycznego, co wynika z uzasadnienia wyroku. Sąd Rejonowy na rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku wprawdzie rozpoznał sprawę już w składzie właściwym jednakże nie powtórzył dowodów przeprowadzonych w składzie niewłaściwym przesłuchał jedynie uzupełniając powoda.

Zgodnie z art. 379kpc nieważność postępowania zachodzi między innymi jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa, zaś zgodnie z art. 378 kpc Sąd drugiej instancji bierze z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

W myśl art. 386 § 2 k.p.c. w razie stwierdzenia nieważności postępowania Sąd drugiej instancji uchyła zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Mając na względzie powyższe w oparciu o wskazane przepisy prawa Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd przeprowadzi postępowanie dowodowe w składzie właściwym oraz w razie potrzeby dopuści kolejne dowody, które uzna za niezbędne do rozpoznania sprawy.